

Catalunya i Espanya, i Sant Jordi

CONCULCACIONS (117)

Catalunya i Espanya tenen un plet obert des de fa 300 anys, concretament des del 1714. Aquesta situació és present també a França al nord dels Pirineus. El repte continua i en aquest cas té unes aparences completament enganyadores. Vist des de l'aire, pot semblar una lluita d'un David contra dos Goliats. Dos estat afermats com a tals, amb unes potències de tot ordre poderosíssimes, unes llengües ben consolidades, unes estructures estatals de màxima solidesa, i inclús uns exèrcits de gran envergadura com correspon a uns estats de la seva magnitud.

Catalunya actualment no té quasi res de tot aquest esclat de magnificències i resta aparentment indefensa enfront dels dos gegants al·ludits, que malden per engolir-la d'una sola grapada i no deixar-ne ni sol ni ombra. Però repeteixo, aquesta oportunitat, que fa 300 anys que la esperen activa i desesperadament, no s'ha produït.

Han guanyat la guerra de manera rotunda i esclafadora, han perseguit la llengua amb totes les arts a la seva ma, han eliminat tots els esquemes que sostenen un país, han imposat exèrcits, policies i tota classe de controladors, han prohibit el folklore autòcton, himnes i cants del nostre país, han imposat les seves llengües amb tot el desvergonyiment, han perseguit, torturat, empresonat i fins i tot matat a milers dels que s'oposaven a les seves estratègies, però amb tot i el seu odi, no han pogut arribar a fer desaparèixer els vençuts i continua vigent el plet entre els dos Goliats i un irreductible David. La seva impotència ha quedat completament al descobert. Amb tots els seus requeriments devastadors no han aconseguit esborrar del mapa aquest país nostre que es diu Catalunya i que continua essent l'emblema viu dels Països de Llengua Catalana.

Com s'entén que aquests dos estats tant complerts i disposats a eliminar-nos no ho hagin pogut atènyer i continuïn fent el ridícul, mostrant-se encara impertèrrits i tossuts amb les seves injustes, estúpides, extravagants i dictatorials aspiracions? Doncs molt senzill d'entendre. Han lluitat contra un poble sobirà, que no el poden vèncer ni els exèrcits, ni les lleis fraudulentos, ni cap enginy bèl·lic si no aconsegueix eliminar físicament tots els ciutadans i encara així i tot pot renàixer de les cendres, aquell poble que malgrat perdre, batalles i guerres no ha claudicat ni s'ha rendit. Remarco que és el poble qui no ha permès als ocupants portar a terme la seva destrucció total, perquè els polítics si que s'han rendit, almenys parcialment, acceptant moltes de les exigències dels vencedors. Aquest és el pitjor càncer i esperem que no es consolidi la metastasi corresponent, fruit dels pobres i desafortunats malabarismes, dels que s'han erigit en responsables polítics del nostre país.

No és una apreciació estafeta d'un català visionari. Veiem el que s'ha produït i es repeteix en cada festivitat de Sant Jordi, el Patró de Catalunya. (Que per cert gràcies a la prohibició dels ocupants no es pot celebrar

com requereix, o sigui en dia festiu com “*La Pilarica*”, per exemple) La gent surt pacíficament al carrer, tot i ser dia laboral, compra la rosa, compra llibres i participa del ritual nacional prescindint del que voldrien els estats que ens dominen i manifestant la seva catalanitat indestructible. No creieu que els enemics han fracassat estrepitosament? No penseu que malgrat no hem posat encara els propis testimonis formalment sobre la taula, no la guerra sinó l’atribut de la pau està completament a les nostres mans i en tenim el domini total, confirmant la nostra veritable identitat? No creieu que sols ens falta que uns polítics posin les coses al seu lloc i amb el suport del nostre poble, es revesteixin d’audàcia i valentia i s’enfrontin d’una vegada per sempre als tirans que ens tenen encerclats?

Aquesta celebració del Sant Jordi, és un dels testimonis més importants, del nostre tarannà. No ens han vençut, ens han acorralat i han pervertit els polítics catalans, però el poble mostra el seu tremp i la sobirania que els és possible com a tal. Estem a un pas de la llibertat absoluta, sols ens falta l’acció d’uns polítics autènticament fidels al país que diuen servir. El poble dona reiteradament testimoni clar de la seva salut nacional. Trenquem l’encotillament en què els que manegen el nostre país pretenen encabir-nos.

Claudi Romeu, 24 d’abril del 08